

MITJANIT

Júlia Escrig. 2n A

Una boirina blanca, baixa i espessa s'estenia per tot arreu fins al punt que no reconeixia on em trobava. Estava dreta, parada, completament immòbil. De sobte vaig començar a sentir fred, un fred humit que calava fins els ossos.

Em vaig despertar i tot seguit em va recórrer un calfred. Estava tota coberta de suor, tot i que a la muntanya, en gener, no és que faça calor. Vaig mirar per la finestra i a la vegada uns ulls em van tornar la mirada. Una altra vegada ell.

Des de feia un temps de nit rebia la visita d'un gat negre que es quedava assegut a l'ampit de la finestra de la meua habitació. No sabia de qui era ni què feia allí però cada vegada que intentava fer-lo entrar, fugia. No es deixava enxampar mai. Em vaig adonar de la seua presència quan començaren els malsons. Cada vegada que em despertava el trobava mirant-me. I com solia despertar-me sobre la mitjanit, així el vaig batejar.

Vaig obrir la finestra i com ja era habitual va eixir corrent. Feia fred fora. La lluna estava plena i il·luminava els arbres que envoltaven el poble de manera que s'hi produïen uns reflexos i unes ombres quasi hipnòtiques. Em va recórrer un altre calfred i tanquí la finestra. Un somni. Un malson. Últimament n'eren massa i sempre es repetia el mateix. Per què?

Torní al llit i intentí dormir una altra vegada però al matí següent, quan em vaig alçar per anar a l'institut estava més esgotada. si cap. del que ho estava la nit anterior. Em vaig donar una dutxa i baixí a la cuina a desdejunar-me.

– Quina cara fas. Que no has descansat? – em va preguntar ma tia.

Vivia amb ella des que els meus pares tingueren l'accident. Jo era petita i em van deixar a càrrec seu. Em vaig mudar a un poble del Pirineu, on ella treballava com a metgessa a l'ambulatori.

– Una altra vegada els malsons. A qui ho conte no s'ho creurà, que amb quasi divuit anys jo encara tinc malsons.

– És veritat! D'avui a dos mesos, el 21 de març, és el teu aniversari. Has pensat ja què vols fer?

– No ho sé, però alguna cosa tranquil·la.

– Tornant a allò dels malsons, aquesta nit et faré una infusió. A veure si aconseguesc tranquil·litzar-te i que així pugues dormir i descansar.

Ma tia era aficionada als tractaments i la medicina natural. Eixia amb freqüència al bosc a recollir herbes i tota classe de plantes que després, una vegada a casa, classificava en pots de cristall o les utilitzava per fer infusions i unguents. Es coneixia tota la zona a la perfecció i sabia quines eren les plantes que necessitava, quines eren bones i quines no, on trobar-les, per què s'utilitzaven, com utilitzar-les i com combinar-les

– Estaria bé.

Una boirina blanca, baixa i espessa s'estenia per tot arreu fins al punt que no reconeixia on em trobava. Estava de peu, parada, completament immòbil. De sobte vaig començar a sentir fred, un fred humit que calava fins els ossos. Estava descalça i a través de les plantes dels peus podia sentir la terra humida. Tenia fred. Sols anava vestida amb un vestit de tela blanca que m'arribava quasi fins els turmells. La broma començava a escampar i em permetia veure arbres al meu voltant. Estava al bosc. Vaig escoltar un soroll darrera meu. Em vaig girar i entre els matolls va aparèixer un gat negre. Mitjanit. Va passar per entre les meues cames, em va mirar i va continuar caminant. No sé exactament per què, però vaig començar a seguir-lo.

Em vaig despertar coberta de suor. Mitjanit em mirava des de la finestra. Aquest somni. Havia estat el més real que mai havia tingut. Havia passat un mes des que començara a prendre les infusions d'herbes. Feren efecte la primera setmana i em deixaven descansar, però a poc a poc tornaren els malsons, primer d'una manera borrosa i difuminada, i segons passaven els dies cobraven més nitidesa.

Però què significaven? Ara almenys sabia una cosa, tot es desencadenava en un bosc. Seria aquell que veia des de la meua finestra? I també apareixia Mitjanit. Què tenia ell a veure? Vaig mirar per la finestra per comprovar si encara estava allí però havia desaparegut. De sobte, vaig percebre moviment entre els arbres. Hi havia algú allà fora. Una figura d'una dona aparegué entre els arbres i començà a caminar en direcció a la casa. Era la meua tia. Què feia al bosc de nit?

– Recollir herbes – va dir l'endemà quan li ho vaig preguntar.

– Recollir herbes? A aquelles hores?

– Es tracta de les flors d'unes plantes molt especials. Només es poden collir durant la nit i per això vaig haver d'eixir. No t'avisí perquè pensava que dormiries després de la infusió.

– La veritat és que m'han deixat de fer efecte i els malsons han tornat.

– Tal vegada haurem de provar amb una altra combinació. Eixiré ara de matí i recolliré algunes plantes.

– Podria acompanyar-te?

– Clar que sí.

Era l'oportunitat que esperava. La nit anterior m'havia proposat eixir al bosc. Per algun motiu apareixia als meus somnis i era exactament el que volia esbrinar. I ja que eixia al bosc millor ho faria amb algú que coneixia la zona.

Vam eixir abans del migdia i enfilàrem per un camí forestal proper a la nostra casa, aquell per què vaig vore aparèixer la meua tia la nit anterior. Després d'una estona, deixàrem el camí per continuar per una senda d'aparença poc transitada que s'obria pas entre els arbres i arbustos. De tant en tant ens paràvem i la meua tia aprofitava per explicar-me alguna cosa o agafar alguna planta.

– Ací pareix que no haja passat el temps. Recordes quan eres petita i m'acompanyaves a fer excursions pel bosc?

– M'agradava acompanyar-te. Em fascinaven totes les coses que m'explicaves.

– No deixaves de fer preguntes, “Quina flor és aquesta? Per què reculls això? Per a què s'utilitza?” Tenies molta curiositat.

Vam continuar el nostre camí, endinsant-nos cada vegada més en el bosc. En un moment donat el camí va començar a eixamplar-se fins abocar en un clar. Ma tia i jo solíem acabar-hi les nostres excursions.

– He pensat que seria una bona idea dur-te fins ací – va dir ma tia.

– Recorde que ens agradava gitar-nos al terra, així – i em vaig ajupir sobre l'herba – i tu em contaves una història. Deies que si recolzàvem el cap i paràvem l'orella, quedant-nos en silenci, podríem escoltar el que el bosc ens deia.

Ella es va ajupir al meu costat i les dos quedàrem en silenci un moment. No sabia descriure-ho, però de sobte tot estava bé. Em vaig sentir a gust, tranquil·la, com si no pensara en res, com si totes les preocupacions s'esfumaren.

– Tal volta no són només històries per a xiquets – va dir la meua tia -. Es diu que pels sistemes naturals flueix un corrent d'energia que solament unes poques persones són capaces de sentir.

Vam tornar a casa. Durant el camí vaig estar pensant en el que havia passat. Què havia sentit? Què era allò de l'energia? Hi havia relació?

Març va arribar i les meues preguntes seguien sense resposta. Mentrestant continuava tenint els mateixos somnis i sempre acabaven en el mateix punt. Jo caminant pel bosc, seguint Mitjanit, però sense saber ni per què ni on anava.

La falta de respostes era molt frustrant. Acabaria transtornada per aquesta obsessió. De ma tia no vaig rebre cap resposta satisfactòria, així que vaig haver de recórrer a Internet. Per a la meua recerca vaig introduir les paraules "significat, somnis i bosc" i vaig entrar a la primera adreça que va aparèixer. Es tractava d'una pàgina dedicada a la psicoanàlisi i hi vaig trobar més o menys el que buscava.

Segons aquesta pàgina, vore un bosc i passejar per ell significava que canvis importants anaven a modificar el curs de la meua vida. Com que el meu bosc era verd, els canvis serien favorables. Però si em trobava perduda i el silenci em rodejava significava que jo no era ama de mi mateixa. A més a més, les feres que pogueren aparèixer (Mitjanit podia ser considerat una fera?) representaven les meues ansietats.

A continuació vaig fer una altra recerca. Volia saber allò de les persones que podien sentir l'energia que fluïa pel bosc, però no vaig traure res en clar. La majoria d'entrades feien referència a éssers mitològics com les fades i les nimfes, les guardianes del bosc.

Ja havia donat la recerca per finalitzada, però una entrada em va cridar l'atenció. Com a nom apareixia una data, el 21 de març, el dia del meu natalici, i per curiositat vaig pitjar. Parlava de l'equinocci de primavera, que es celebrava entre els dies 20 i 21 de març, i que marcava la fi de l'hivern i el principi del renaixement o primavera. Representava la renovació de la vida i durant l'antiguitat moltes cultures havien celebrat complexos rituals i balls cerimonials per donar-li la benvinguda. La cosa que em va cridar l'atenció va ser que afegira la importància d'aquesta data per a recarregar les energies interiors, ja que l'energia que recorre la Terra en aquesta data és màxima i per tant és més fàcil sentir-la.

Pense que tota aquesta informació només em va poder confondre més del que ho estava. I potser per aquesta raó, quan va arribar la nit del dia 20, estava molt nerviosa i excitada. Tampoc no tenia motius per estar-ho, però no podia dormir. O no volia dormir? En certa manera esperava que passara alguna cosa. En certa manera pressentia que passaria alguna cosa. Vaig mirar el rellotge. Faltava poc per a les dotze. Em vaig quedar mirant-lo, hipnotitzada pel moviment de la maneta del

rellotge que assenyala els segons. Van donar les dotze. Recorde uns ull mirant-me des de la finestra.

Una boirina blanca, baixa i espessa s'estenia per tot arreu fins al punt que no reconeixia on em trobava. Estava de peu, parada, completament immòbil. De sobte vaig començar a sentir fred, un fred humit que calava fins els ossos. Estava descalça i a través de les plantes dels peus podia sentir la terra humida. Tenia fred. Sols anava vestida amb un vestit de tela blanca que m'arribava quasi fins els turmells. La bruma començava a escampar i em permetia veure arbres al meu voltant. Estava al bosc. Vaig escoltar un soroll darrera meu. Em vaig girar i entre els matolls va aparèixer un gat negre. Mitjanit. Va passar per entre les meues cames, em va mirar i va continuar caminant. No sé exactament per què, però vaig començar a seguir-lo.

Caminava per una senda del bosc. Podria jurar que era la mateixa per la que la meua tia em va portar el mes passat. Podia reconèixer els arbres. Em vaig parar en un moment donat i vaig tocar el tronc d'un. El sentia. Era real. El vent va bufar i em va parèixer sentir una veu. Vaig pensar que devia ser cosa del vent i les fulles. Mitjanit estava assegut davant meu, mirant-me. Els dos vam continuar el nostre camí. Segons anàvem avançant vaig tornar a escoltar aquella veu. Ara sí, indubtablement era una veu. Em cridava.

De sobte, segons el camí s'anava eixamplant, vaig començar a veure una llum. Mitjanit va començar a córrer i el vaig perdre de vista, però ja no era necessari que el seguira. Sabia d'on venia la llum. Vaig arribar al clar del bosc, però no vaig veure Mitjanit. D'entre els arbres va sorgir una dona. Anava vestida de la mateixa manera que jo, descalça i amb uns cabells llargs i arrissats. Va estirar el braç cap a mi i em va cridar.

– Dona'm la mà.

Era la mateixa veu que havia escoltat pel camí. La llum li va il·luminar la cara i en aqueix moment la vaig reconèixer. Era ma tia.

– Dona'm la mà.

– Per què? Què està passant?

– Sé que tens moltes preguntes i totes tenen resposta. Ja hi haurà temps per a les explicacions. Has de descobrir moltes coses sobre tu mateixa, sobre nosaltres, el bosc...

Darrere seua van aparèixer unes altres dones. Anaven igual que nosaltres.

– Dona'm la mà. Confia en mi.

I li vaig donar la mà.

RECORDS

Llum Ruiz. 1r A

Van ser un dies fotuts, recorde que no m'abellia res, absolutament res. Vaig sortir de casa perquè no ho suportava més, no suportava estar entre aquelles quatre parets. No recorde quin camí vaig seguir, però sé que vaig caminar durant molt de temps. Era el que necessitava, caminar. Sentir el fred tallant-me el rostre, sentir com el vent feria els meus ulls i plorar, plorar utilitzant com excusa el vent.

Vaig arribar fins el bosc, fins el nostre bosc i vaig continuar caminant. No podia aturar-me, necessitava no pensar en tu. Però els meus esforços queien en sac trencat. A qui volia enganyar? No feia altra cosa, necessitava tornar a veure't. Simplement no podia creure-m'ho. Els últims dies m'havien semblat setmanes i ja t'ho he dit, no podia suportar-ho. Saps que no sóc forta i que sóc porgosa. I allí estava jo, entre arbres i roques, sentia com el vent acarona les fulles i com la lluna m'il·luminava suaument. No tenia por, tot al contrari, em sentia viva, a gust entre la foscor. Vaig mirar el cel i els estels em recordaren els teus ulls. Quan perds una persona sols recordes les seues coses bones i, sincerament, aquesta és un costum odiós, perquè els records fereixen amb més força.

Recordava la teva cara l'últim cop que et vaig vore. Amb un somriure, radiant, com sempre. Els teus ulls mirant-me fixament, com oceans, amb l'emoció pel viatge. Recordava l'últim bes, com te n'anares cap al cotxe on t'esperaven amb rialles els teus amics, com et girares abans d'obrir la porta per mirar-me per últim cop, com em vas somriure i com se'n va anar el cotxe. Sempre t'has rigut de la meua mala memòria per recordar aniversaris o cites, però dels nostres moments no n'he oblidat cap. Recorde cadascuna de les paraules que em va dir ta mare per contar-me el que havia passat, recorde les paraules que va escriure un periodista mediocre al diari contant-ho com si es tractés de la llista de la compra, recorde cadascun dels dies que han passat des d'aleshores.

Els records dels últims anys esdevenen borrosos i sols recupere els més nítids, els feliços, els que em fereixen. L'últim cop que anàrem al cinema, el primer aniversari, l'última nit que dormírem junts, una tarda amb els teus amics, el primer cop que et vaig veure, el primer bes... Vaig continuar caminant fins que arribí a la fi del camí i llavors em vaig endinsar entre la malesa. Desitjava que plugués en aquell mateix instant, m'abellia sentir el fred de la pluja a la meua pell. Volia sentir-me lliure, lliure de tot. Lliure d'aquest món corrupte i menyspreable, dels coneguts, de mi mateixa i,

sobretot de tu. És un somni molt comú, no? Qui no ha desitjat fugir de tot alguna vegada? Agafar el primer tren que passe i fugir, fugir de tot. És molt comú somniar amb la llibertat, a viure a l'estranger i conèixer món. Les persones creuen ser úniques, especials, creuen que cadascú té els seus somnis i que tothom vol un món millor. Però al cap i a la fi tot és un femer. Ningú fa res per canviar-ho i el món es converteix en el que és, un fàstic.

Em vaig aturar i vaig seure en una roca. Podia veure el penya-segat al meu davant. Els milers d'arbres es gronxaven al vent. Els estels, em miraven de nou i el teu perfum ho envoltava tot. No va ser una bona idea seure, el dolor va venir de sobte. Un cop sec al pit i una mena de forat que semblava obrir-se al cor. Vaig tancar els ulls i em vaig abraçar les cames, vaig enfonsar el rostre als genolls i els records tornaren novament. El forat creixia i continuava esquinçant-me el pit. Allò semblava no tenir fi. No sé quant de temps vaig estar així, només recorde el dolor, no ho suportava. Em vaig alçar i les meues llàgrimes es mesclaren amb la pluja. Em vaig sentir bé. Vaig avançar cap al penya-segat i em vaig aturar a la seua vora. Vaig contemplar el paisatge, m'encisava aquell bosc. La pluja el feia més bonic. Des d'aquella posició em sentia segura malgrat la contradicció i finalment vaig decidir que havia de tornar a casa, devia ser tard. Em vaig girar per refer el camí, però vaig ensopegar i vaig caure. Irònicament, no m'havia sentit tan bé en tota la vida. Era com volar, em sentia lliure, incapaç de pensar en res que no fóra aquell sentiment de llibertat. Sentia com el meu cos es fonia amb el vent fins esdevenir un únic ésser, lleuger, gràcil i lliure. El vent m'acaronava la pell, la pluja queia al meu costat i la lluna continuava mirant-me des del bell mig del firmament. Recorde que vaig caure durant molt de temps, semblava ser una caiguda infinita. Era tan alt aquell penya-segat? No vaig topar amb cap arbre, les poques branques que es trobaren al meu camí es limitaren a acaronar-me suaument. Curiosament, no hi va haver cap xoc contra el terra, simplement vaig continuar caient indefinidament.

Recorde que els ulls se'm van tancar i em vaig submergir en unes aigües fosques, obscures, d'on no podia sortir. El meu cos va començar a pesar, a esdevenir maldestre i feixuc. A aquelles aigües suraven alguns dels nostres records que tornaren a colpejar-me amb força. Era una sensació horrible, notava que cada fibra del meu ésser era pesada i desmanyotada i que cadascuna es moria per tornar a veure't. Obscuritat, sols això. Una obscuritat amb tonalitats rogenques, daurades, com el crepuscle. Les ombres ho cercaven tot.

Recorde que els raigs rogencs començaren a ferir els meus ulls i que vaig sentir una veu llunyana, una veu coneguda, dolça i riallera però distant, molt distant. Vaig obrir els ulls amb gran esforç i vaig observar el meu voltant. Un nou bosc, amb nombrosos arbres de tonalitats rogenques, com els raigs que començaven a omplir el cel ocultant el somriure de la lluna. Vaig mirar les meues

mans i els meus braços, res, ni un simple arrap. Em sentia marejada i vaig seure. Recorde que vaig tenir la sensació que algú m'observava i em vaig girar. Recorde veure dos estels entre la malesa, també recorde un mig somriure i una abraçada. Una abraçada on ens vam fondre i un bes on ens ho vam dir tot.

COM UNA LLEPOLIA

Cristina Salvador. 2n A

Ara estic dins, ara estic fora, ara estic dalt, ara estic baix, surt, entre, cride, m'amague, córrec, jugue, balle, pinte, cante, ric, et veig, t'abrace, et bese i te'n vas. Plore.

Sóc una nena quan estic amb tu. El temps se'n va com si tingués pressa, anem al parc, passegem, ens mirem, somriem, i ens besem, estem junts. Res m'importa quan estic allí, al teu costat. Sóc com una nena petita que només vol llepolies, i la meua llepolia eres tu. Quan s'acaba la setmana, emprenc el camí. Prepare la maleta: dues camises, dos pantalons, un parell de jerseis, aquestes sabatetes i aquestes altres, els tacons i el vestidet, el maquillatge, el pintallavis, els coloretts i el perfum. Que no em falte de res; el pijama, la roba interior, els guants, la bufanda, la jaqueta i el barret, que allí fa molt de fred. Ja estic preparada, un bes a la mare, un bes al pare, dels iaies també m'acomia, i eixint per la porta, ella ja torna de la universitat, dues besades, un somriure i un adéu.

Córrec cap a l'estació, el tren està a punt de sortir. En quinze minuts ja estic al tren, mamprenc el viatge cap allí. És l'hora del dinar, no hi ha quasi gent al tren, i des de la finestra només puc veure el paisatge desert que a les dues i mitja de la vesprada es dibuixa a cada un dels poblets de l'horta. Estic impacient, no he dinat, però no tinc fam, em mossegue els llavis, pense en ell i somric. La primera parada. Ja queda menys, pense en ell, mire el paisatge, la gent comença a sortir al carrer, els xiquets al parc: al gronxador, al tobogan; a la plaça: juguen a pillar, corren, riuen, i quan cauen ploren.

La segona parada. Ja es comença a notar la fresqueta, em pose el jersei. Pense en ell. Estic cansada i tinc son. Intente dormir però no puc, els nervis no em deixen. Mire al davant, hi ha una parella, és un xic i una xica. Pareixen cansats, estan abraçats, es miren i somriuen, s'acaricien, es besen, i tanquen els ulls. Tinc ganes de veure'l, d'abraçar-lo, de besar-lo, de fer-li una carícia i dir-li que l'estime. De quedar-me una estona abraçada a ell quan em diu que ell a mi també m'estima i m'espera impacient. Pense en ell i somric.

Tercera parada. Un calfred em recorre tot el cos. Mire per la finestra una altra vegada, em pega el sol de cara i em molesta. Tanque els ulls, i pense en ell. Em trobe bé, no tinc fam, no tinc fred, no tinc son, no estic cansada, els seients son còmodes. Intente obrir de nou els ulls, però em segueix molestant el sol, ara ja sé què és el que se m'ha oblidat, les ulleres de sol. No importa. Tanque els ulls i de nou minva la velocitat del tren, pareix que ja fem la quarta parada.

Sí, és la quarta parada. Em tornen els nervis perquè ja estic més prompte prop que lluny d'allí. Gire el cap i el recolze sobre el seient, veig de nou els dos joves, em miren i em somriuen. Pareixen simpàtics. Els torne el somriure i tanque els ulls tímidament. Pense en ell. Desitge estar al seu costat. S'escolten unes petjades, deu ser el revisor. Aplega, em demana el bitllet, li'l done, el mira, me'l torna, em dóna les gràcies i se'n va. Ara s'obri la porta del vagó, s'escolta una dona renegar i de seguida la rialla d'una nena. Em gire i veig la nena jugar amb el seu germà. Estan cara a cara, es somriuen i esclaten a riure els dos. S'estiren dels cabells, es queixen, es peguen, ploren, s'enfaden i la mare els renya. Em recorden a mi i la meua germana de xicotetes, i això em fa somriure.

La cinquena parada. Crec que ja queda poc. Em trobe molt cansada, els ulls se'm tanquen sols, em pesen les mans, els braços, els peus, les cames, les parpelles, recolze el cap al seient.

Sisena parada. Tanque els ulls i dorm. Mitja hora, tres quarts, un hora de trajecte. Continuem avançant. Em menege a un costat i a l'altre, em rellisque, em redrece, una parada, altra, ja anem per la novena. Frena, arranca, avança, para.

Desena parada. Òbric un ull, mire, òbric l'altre, observe. Pareix que siga una altre dia, s'ha fet obscur. Mire el rellotge, són les cinc i ja és fosc.

Penúltima parada. M'alce, em pose la jaqueta, la bufanda, els guants i el barret, agafe la maleta i camine cap a la porta. De seguida la velocitat desapareix, el tren frena, jo estic nerviosa, ansiosa, para. Òbric la porta i allí està ell.

Un somriure ompli la meua cara, baixee, s'acosta, m'ajuda, em mira, m'abraça i ens besem. El tren se'n va, nosaltres encara estem abraçats. Caminem, està allí el cotxe, quins records, la maleta darrere, nosaltres davant. Em mira, el mire, somriu, jo també, em besa, el bese, m'abraça, l'abrace, i altra vegada.

Anem a casa i menge. Està ell, i ella, també està el xiquet, i la iaia, els faig dues besades, s'alegren, somriuen i s'acomiiaden fins una estona, se'n van al cine. Estem soles, fa fred, ell no vol sortir, jo tampoc, em pose el pijama, m'acoste a l'estufa, em calfe les mans, el mire i em somriu, apaga la tele, s'acosta, m'agafa, em besa, m'abraça, i em toca els pits. Em diu que m'estima, que res no li agrada tant com estar amb mi, m'acaricia la cara, em fa un tendre bes i em lleva el pijama. Li'l lleve jo a ell. Estem nuets, ens mirem, ens estimem.

Es fan les nou i sopem. Em prepara ell el sopar, li agrada molt cuinar, ho fa bé. Prepara la taula amb els plats, les tovalloles, la cullera, la forqueta i el ganivet, dues copes i l'aigua.

Un plat de sopa de primer, m'abelleix molt ja que ja torne a tindre fred; de segon carn ben cuita, a cap dels dos ens agrada crua. Em diu que té postres especials per a mi, m'imagine què és. El mire i em somriu. Pastís de formatge, m'encanta.

Es fuma un cigarret i ens n'anem.

Una copa al pub amb l'amic, una altra amb l'amiga, un *xupito* per ell, i una cerveseta per son oncle, i mentrestant, un cigarret a la mà. Em mira i em besa. Una estona amb ella, una estona amb ell, ens riem i ballem. Ens trobem cansats.

L'endemà el xiquet ens desperta, diu que vol anar a passejar amb nosaltres. Ens alcem i quan ja ens hem desdijunat i ens hem vestit, sortim al carrer. El sol brilla allà dalt, pareix que estiga tan feliç com nosaltres, que ens mirem i ens besem. Caminem per l'avinguda, passegem amunt, i avall, després anem al parc i a l'herba ens tombem. Jo recolze el cap sobre el seu pit, ell em passa el braç per darrere i m'abraça. No fa gaire mitja horeta, quan de sobte sona el mòbil, quin és, el teu o el meu?, portem la mateixa melodia, ens agrada.

És el seu, és ella i vol que porte el pa del forn de la tia Pepa, que ja és tard i van a tancar. Mirem el rellotge i són les dues i mitja, i pareixia que feia mitja hora que ens havíem tombat. Anem a arreplegar el pa i després a casa, que ja tenen el dinar preparat a taula, i ens estan esperant.

Quin dinar més bo, mandonguilles, pollastre, i creïlles. Allí mai em quede amb fam. A les cinc ens alcem de la taula. Ell i jo ens n'anem a passejar de nou. Fa fred, m'abraça i anem a buscar el cotxe. Allí passem l'estona.

A les vuit a casa, em dutxe i ell també, em seca i jo el seque, l'esquena, les cames, el pit, la panxa, tot ben sec. Ara m'he d'arreglar, les calces, negres, rellueixen un poquet i això fa bonic, em pose el vestidet, ell me'l passa. Els cabells perfectes, el maquillatge, el rímel i pintallavis. Ja estic a punt.

A les deu a sopar al bar amb els amics. *Sangria*, cervesa, i cafè licor, tot entra lleugeret. Piques d'ací i piques d'allà, sèpia, calamars, mandonguilles, creïlles, papes, ametles i cacauets. Després de festa. A la discoteca. Entrem a aquesta sala, ballem, anem a l'altra, a la barra, un *xupito*, cigarrets, música, ballem, cantem, ens mirem, m'abraça i ens besem. S'apassiona. Ja és tard. Anem al cotxe.

No ha de conduir, no obstant ho fa.

L'últim dia. Ens despertem tard, dinem i al llit de nou.

M'abraça, em besa, m'estima, l'estime, el bese, em mira i tanca els ulls. No vull que te'n vages, em diu, obri els ulls i una llàgrima li recorre la cara.

M'acomiade i surt.

Ara estic dins, ara estic fora, ara estic dalt, ara estic baix, surt, entre, cride, m'amague, córrec, jugue, balle, pinte, cante, ric, et veig, t'abrace, et bese i me'n vaig. Plores.

CAMÍ A CIUTAT ESPERANÇA

Laura Peris Bolta. 1r B

Sé que la meua història és molt pareguda a la de molts altres joves i que per això mateix no és gens especial. Però és la meua història i necessite contar-la. Ja no suporta més aquest silenci que m'ha empresonat, vull trencar aquesta barrera que em separa de la resta del món i cridar ben fort qui sóc i què em feren.

Per aquell temps, a l'inici de tot, jo pensava que l'escola era un lloc de convivència pacífica entre els alumnes i que res podria trencar aquell etern Edén.

L'escola on he passat la meua infantesa i part de la meua adolescència és una escola privada d'Alacant. Allí conta molt d'on véns i quants Ferraris té el teu pare. Però malgrat la nostra condició, es podria dir, sense perill d'equivocar-se, que som com una gran família, perquè ens coneixem des de sempre. Estic segur que aquesta fou la raó per la qual acabí així.

Les primeres setmanes a l' ESO estava emocionadíssim, perquè per fi cursava primer de secundària i em sentia més gran, més savi, com si en un estiu haguera envellit deu anys. Sabia que aquell era un gran pas en la meua vida i que l'havia d'aprofitar.

En la meua classe hi havia una xica, Sara, que sempre havia sigut molt popular entre els companys. No sé per què es va fixar en mi, però quan començarem a eixir, ni tan sols m'importaren les seues raons. Em deia que m'estimava, per tant, per què preocupar-me? La vaig creure, òbviament. I vaig ser feliç.

Però aquella relació començà a aclaparar-me: ja no podia estar amb els meus amics, ni tenia el cap per estudiar. No sé quan em vaig adonar de la situació, però el que sí que recorde bé és la sensació de llibertat, de poder respirar a fons sense que res ni ningú em llevara l'aire, que vaig sentir quan li vaig demanar que em deixara algun temps per pensar. És ara quan escric aquestes paraules que m'adone que aquell fou el principi del final.

Els amics de Sara, influenciats per l'angústia del primer amor fallit de l'amiga, començaren a molestar-me. *Petites bromes, deien, sense malícia.* Ella, que encara m'estimava, en un acte de lucidesa de maduració, intentà que les burles acabaren. I ho feren, això crec recordar, durant un temps. En aquells mesos, Sara, a diferència dels seus amics, féu com si res haguera passat i no em demostrà cap rancor. I jo, que ja havia perdut l'esperança de recuperar-la, em vaig alegrar com mai de poder tornar a gaudir de la seua amistat, que tanta falta em feia. Però jo sabia que per als seus

amics res havia canviat: jo continuava sent el que els havia plantat cara, a ells i a la seua perfecció aparent.

De 2n de secundària, el poc que recorde són comentaris al voltant de la meua roba que malgrat els diners que costava pareixia de pobre, els meus treballs que sempre tenien una nota superior al Notable, els meus exàmens que em situaven en el primer lloc del *ranking* de notes, la meua lletjor cada vegada més difícil d'ignorar...

Tot allò em devorava a poc a poc per dins, a mossos xicotets, com es fa quan t'agrada molt una cosa i vols que dure per sempre. I jo em sentia com si allò no anara a acabar mai.

Abans de continuar, però, hauré d'aclarir que jo no he sigut mai dèbil. Almenys no fins fa dos o tres anys. Sempre he sigut una persona de caràcter, decidit, capaç d'enfrontar-me a qualsevol adversitat. En aquella època ho donava tot de mi a cada segon del dia. Pense que això fou el que els va molestar: era diferent a ells, no buscava agradar-los, els havia col·locat en l'últim graó de la meua escala de prioritats. L'enveja i el temor a ser superats o ridiculitzats els cremava per dins; ells vivien en un engany i estimaven el maquillatge que els cobria i els feia esplèndids als ulls d'un simple alumne com jo.

És curiós com ara que per fi m'he decidit a soltar-ho tot, veig aquells anys des d'una altra perspectiva. Fins i tot puc arribar a comprendre les raons que els impulsaren a cometre aquells actes desesperats, inconscients i terribles.

Si ara estic ací, viu, teclejant aquestes paraules, és perquè no he estat mai sol. Sempre he tingut amics de veritat que m'han recolzat a tothora. En realitat, és a ells a qui els dec, en part, el temps que vaig resistir. Tan de bo que el puny d'aquells que dominaven els meus malsons no m'haguera impedit gaudir tant de la seua companyia. Tant de bo...

He de reconèixer que m'ha costat moltes hores de reflexió i molt de patiment per a arribar a la conclusió que una persona és com és i mentre no faça mal a ningú, no s'ha d'averkonyir de res. Malauradament aquells anys no ho vaig entendre. Cada vegada que, en el silenci de la classe, algú feia algun comentari que em ridiculitzava, pensava que era culpa meua. I em repetia, una i una altra vegada: *Què he fet? Per favor, que algú em diga que he fet malament!*

Els seus tipus d'insults i burles preferides eren les relacionades amb la meua aparença física. Sempre, sempre, sempre em deien com de lleig i horrible que era. Criticaven el meu nas, les meues dents, les meues celles, el meu pèl, el meu cos, la meua veu, tot. No fa falta dir que quan et recorden tots els dies com eres de repugnant, al final acabes creient-t'ho. En eixe moment ni tan sols te n'adones que t'estan menjant el cervell, que potser ni tan sols opinen això de tu, simplement

acceptes el que diuen, perquè tenen raó. La culpa és teua i de ningú més. Eres tu el que ha nascut horrible, amb una cara pareguda a la d'un ximpanzé i amb el cos d'una morsa. Potser fins i tot et pareix ofensiu per als animals que els comparen amb tu.

No fou fins a la primera vegada que plorí als lavabos de l'escola, que vaig saber que alguna cosa no anava bé. Primer, perquè jo no solc plorar, ni per estupideses, ni per res. Segon, perquè no havia pogut contestar als seus insults, cosa que sempre feia. I tercer, perquè em sentia com una merda.

Els dies següents a aquell matí intentí lluitar, esforçar-me per no convertir-me en la víctima i tornar a ser la resistència envers el poder. Puc notar encara la sang corrent-me per les venes a tota velocitat cada vegada que em miraven, que em somreien amb crueltat, símptomes clars de la calma abans de la tempesta.

El raig arribà un dijous, en acabar les classes. Aquell mateix dia ens havien lliurat un treball corregit i em sentia especialment orgullós del resultat, així que tot el meu interior sobreeixia de ganes per tornar a casa i mostrar-lo als pares. El vaig posar cuidadosament a la motxilla i vaig encaminar-me cap a la porta d'eixida. Escoltava atentament les bromes de la que era ja la meua millor amiga, Sara, mentre em controlava per no parlar molt alt, doncs sobrepassar el límit de soroll era motiu de càstig. Una vegada fora, vaig esclatar a riure fins que em brotaren les llàgrimes, tanta era la meua eufòria.

Recorde els núvols blancs sobre un llenç blau. La suau brisa m'acaricia els cabells mentre els rajos de sol es postren amablement sobre el meu rostre. Tot en calma, i de sobte, una veu.

- Però, mireu qui tenim ací! El meu amic Àngel! Què fas que no estàs a casa ?
- Joaquim, fa 5 minuts que les classes han acabat. Com vols que ja hi estiga?
- No sé, com sempre ixes corrent del col·legi abans que ningú et puga dir adéu, doncs, m'ha estranyat vore't. Res més.

El seu somriure cruel, els seus ulls fixos en els meus, la seua actitud arrogant.

- Què passa, Joaquim? Què vols?
- Res, home, res. Tan sols parlar, que tu i jo som vells amics, no?
- Tu i jo no som res. A més ja estic amb Sara, per tant si vols ho deixem per a un altre dia, d'acord?

Sent rialles fent eco a les seues. Un segon. Dos segons. Tretze segons.

- Vinga, Angelet, anem a passejar.
- He dit que no.

Per fi el seu somriure fals desapareix i a poc a poc es va mostrant la vertadera cara del monstre que sempre he intuït. El terror em paralitza, tots els meus malsons estan units en la mirada freda de Joaquim, esperant a eixir i mostrar-se per acabar amb mi.

- I jo dic que tu i jo anem a pegar una volta. –el seu to de veu és directe, res a veure amb la suavitat de les seues paraules anteriors. – O prefereixes que parlem ací? Davant de Sara, em referisc, i la resta de l'escola?

No, això no. Em ridiculitzaria davant de la gent que m'importa i això és un honor que no li pense atorgar. Rendint-me, li lliure el meu orgull a Joaquim desitjant que quan me'l torne no estiga reduït a cendres.

- Està bé. Anem al descampat de darrere l'escola i *xarrem*.

Mentre que el grup de Joaquim m'encercla discretament, mire Sara i desitge cridar als quatre vents que seguisc estimant-la, que mai he deixat de fer-ho i que per favor se'n vaja, que no mire al descampat, que no s'acoste a mi, ni ara ni mai, que còrrega, ella que pot. Però l'únic que faig és alçar la mà i abans que desaparega pel cantó de l'edifici, li dedique un últim somriure, completament contrari als meus sentiments, però que sé que ella acceptara.

Estic sol.

Note cada bombeig del meu cor, cada batec que em ressona a les orelles, com la pura essència de la vida. Note cada fibra de cada múscul del meu cos. Els meus ossos cruixint al mínim moviment, la meua pell coberta per fines gotes de suor que, entremaliadament, em baixen pel coll. L'aire eixint i entrant pels meus pulmons, bufant sobre els meus cabells, envoltant-me amb els seus braços diàfans. I la llum del sol, sempre present, sempre eterna.

De sobte, una ombra s'interposa entre el rei del cel i jo. Un puny a contrallum s'abalança sobre mi. Abans que pugua sentir el dolor, veig que un altre puny, cobert per una cinta metàl·lica, és impulsat cap a la meua panxa i en no trobar cap obstacle s'estampa contra el meu estómac. Al cap d'un moment la calma prèvia es converteix en un torrent de punys, sang, terra i dolor.

Enmig de la inconsciència em ric. *Aquesta vegada no s'han aturat ni pel discurs típic que fan els villans abans d'abatre l'heroi de la pel·lícula.*

Més punys, el terra que s'inclina cap a un costat: potser intenta avisar-me del perill o potser m'indica un túnel cap al descans.

Sara.

La foscor m'esclafa, no puc respirar. M'abandone i sent que l'eufòria m'envaeix.

Sara.

Vaig despertar el dimarts següent a l'hospital Perpetuo Socorro d'Alacant, amb el nas i dues costelles trencades, un canell fracturat i hematomes per tot el cos, a part d'una dent falsa substituint-ne una de vella que se m'havia soltat durant la pallissa, i una operació a l'esòfag. D'aquells dies poc puc recordar amb claredat, entremesclats en la rutina dels hospitals: les visites diàries de Sara, la seua cara plorosa, els meus pares que em miraven amb ulls plens de desesperació i amor, les seues paraules de consol...

No vaig tornar mai més a aquella escola. He evitat passar per davant les poques vegades que passege per aquella zona, i fins i tot he evitat recordar els meus dies allí. L'únic que em queda com a prova de tot allò és Sara, que ha continuat al meu costat. Per fi, hem deixat a part les pors i els fingiments i ens hem endinsat en una relació de sinceritat i recolzament mutu.

Tot i així, encara em martiritza l'error que vaig cometre aquells anys i que he pagat car, sacrificant la meua pròpia consciència: fou deixar que les bromes, les espentes i les llàgrimes arribaren tan lluny. Al forçar-me a pensar que era passatger m'impedia a mi mateix veure la realitat. I aquesta és que em dic Àngel Carceller i he sigut una víctima d'assetjament escolar, l'anomenat *bullying*.

Sé molt bé com hom se sent quan ja lluny del seu abast encara se sent l'eco de les seues rialles, les seues mans sobre el teu muscle, el sabor sobtat de terra i sang, les seues mirades fredes i cruels que et persegueixen en somnis. Tot això ho sé molt bé. El que no sé encara, és com oblidar-ho.